

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam 5. szám

2023. május

*„Ne késj jót tenni a rászorulóval, ha módodban van,
hogy megtedd!”*

Példabeszédek 3:27

Egyházunk 2023. évi jeligéje:

„Beszéded megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

7-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet
lesz: **Gyülekezet a családban, család a gyülekezetben**
(Máté 12,46-50)

13-án, szombaton a budapesti fasori evangélikus templomban
Protestáns Cigánymissziós Találkozó lesz

14-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Békét teremteni boldogság (Máté 5,9)

18-án, csütörtökön a **Mennybemenetel ünnepén** 17 órakor
istentiszteletünk lesz (Lukács 24,44-53)

21-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
A Pünkösöd előtti áldás (Apostolok cselekedetei 1,1-14)

26-27-én **regionális roma csendesnapok** lesznek Kürtöspusztán

28-án, **Pünkösdvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet
lesz: **A pünkösdi Lélek kijelentései** (1 Korintus 2,6-16)

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az
internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Bibliaóra**, és Zoom-on is
Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai isten-**
tiszteletünk van az **evangélikus imateremben**

Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média program

Május 5-én **Methodista félóra** műsor lesz a Kossuth rádióban 13.30-kor.

Születésnaposoknak

*Légy velünk hűségeddel,
Megtartó Úristen,
Adj erőt, hogy megálljunk
mindvégig a hitben!*

J. Stegmann

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1% -kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul, az elmúlt évben:

- az **egyházunk** 2290 fő SZJA felajánlott 1%-a után
17.180.804,-Ft-ot kapott.

- a **Márta-Mária idősök otthona alapítványa**
részére az 1%-ok felajánlásából **461.506,-Ft**-ot kapott.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük! Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel!

Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek nincs adóköteles jövedelmük, mert az összeg szétesztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Methodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Hál adás

Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel.
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restel.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad.
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.

Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este
imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve.
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban
– itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jószág árad,
Istenem, köszönöm az édesanyámat.

Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullatását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!!!

D S I D A J E N Ő

Köszönöm, Anya!

Nincs a földön még olyan feladat, amely a készségek és megértés olyan széles skáláját követelné, mint ami egy anya mindennapi feladatainak teljesítéséhez szükséges. Állj meg, és gondold végig, hogy mi mindennel

jár a munkája! Egyszerre kell pszichológusnak, orvosnak, teológusnak, pedagógusnak, ápolónőnek, szakácsnak, taxisofőrnek, tűzoltónak és alkalmanként rendőrnek is lennie. Próbáld elképzelni, mibe kerülne, ha mindezeket külön-külön kellene alkalmaznod! Még ha meg is tudnád fizetni őket mind, honnan tudnád, hogy megbízhatasz-e bennük?

Menj csak el egy anyával egy délelőtti orvosi rendelésre! Miután negyvenöt percig ült a váróban egy nyugós, lázas kisgyerekkel az ölében, őt és a gyermeket végül beszólítják a vizsgálóba. Az orvos megvizsgálja a beteg gyermeket, majd szenttelen hangon azt mondja a nőnek: „Ágynyugalom négy vagy öt napig. Ne hagyja, hogy vakarja a kiütéseket! Győződjön meg róla, hogy valóban lenyelte a gyógyszert, és figyelnie kell a székletét is.” „Hogyne, doktor úr. Még valami?” „Csak egy dolog. Ez a betegség fertőző, ezért tartsa távol tőle a többi gyereket, és egy hét múlva jöjjenek vissza felülvizsgálatra!”

Az a csodálatos, hogy a legtöbb anya elvégzi ezt a munkát - méghozzá szeretettel és bölcsen. Ez azért van, mert Isten úgy teremtette őket, hogy jók abban, amit csinálnak. Szenvedélyes szeretetet ültetett beléjük gyermekeik iránt. Szó szerint az életüket áldoznák, hogy megvédjék a gondjaikra bízott gyermekeket. Ezért érdemlik meg csodálatunkat anyák napján és az év minden más napján is. A mai üzenet tehát számodra ez: **Tiszteld édesanyádat!**

MAI IGE

Fáradhatatlan energiával egy életen át az Úr szolgálatában

Megemlékezés id. Szabó Andorról

(Az itt közölt emlékirat felesége és húga által megfogalmazott visszaemlékezés része)

Szabó Andor 1924. május 21-én született Kerepesen. 1930-ban Kistarcsára költöztek, ott végezte az elemi iskola első három évét. 1933-ban már Kunhegyesen folytatta tanulmányait, ahol kiscserkész is volt.

1937-1940 között ott végezte az ipari iskolát is, hiszen ekkor ott laktak. 1942-ben Reformátuskovácsházán kereskedősegéd. Ebben az időben tért meg egy alcsúti konferencián. Nem sokára Budapestre költözött a család, így jutottak el a Metodista gyülekezetbe, Szécheý János szuperintendens hívására, aki apósomnak jó barátja és régi munkatársa volt.

Férjem 1944-ben polgári iskolát végez Budapesten. 1945-től a Magyar Állami Vas- és Acél Gépgyárban dolgozik, mint anyagraktáros. Röviddel ezután katona lesz Budapesten, ahol engedélyt kapott arra, hogy ígét hirdethetett bajtársainak.

1948 áprilisától Dombóváron segédlelkész Dobos János prédikátor mellett. 1950. március 13-án kerül Szegedre evangelizációs szolgálatra. Hecker Henrik lelkész megbetegedése, majd hamar bekövetkező halála után marad is Szegeden a gyülekezet lelkészi szolgálatát végezni.

Házasságot 1951-ben kötöttünk, nagyon nehéz időszakban. A lelkész-lakásban együtt laktunk az elhunyt Hecker Henrik özvegyével és 5 gyermekével. Az egyház nem tudott a lelkészi szolgálatért fizetést adni, így férjemnek nehéz fizikai munkát kellett vállalnia, hogy el tudja tartani családját.

A Faipari Ktsz-nél mint segédmunkás dolgozott 1955-ig, ahol később raktáros lett. Olyan becsületes munkát végzett, hogy amikor felmondott, marasztalták, hogy maradjon tovább, azonban ő az Úrnak akart szolgálni az evangélium hirdetésével.

Sokat tanult. Amilyen iskolát, tanfolyamot elkezdett, mindet jeles eredménnyel fejezte be.

A lelki szolgálatban is nagy nehézségeket kellett leküzdenie. A Szeged környéki tanyavilágba nem csak azért volt nehéz kijutni, mert a kerékpár haladását a téli fagyban, hóban, sárban az útviszonyok megnehezítették, hanem azért is, mert a jelzett körzet határsávnak minősült, és a mozgást erősen korlátozták. Ennek ellenére - Isten kegyelméből - ébredés alakulhatott ki ezen a vidéken.

1965 július 22-én Dombóvárra költöztünk, hiszen férjemet odahelyezte az egyházi vezetés. Fáradhatatlan energiával végezte szolgálatát a hat szórványban, Dombóváron és környékén. Az egyházunkat 1974-ben ért sajnálatos szakadást követően 1977-ben ismét Szegedre helyeztek ben-

Ferdinand Sigg püspök Budapesten 1956-ban szentelte fel (Szabó Andor jobbról második - Iványi Tiborral, Szuhánszki Jánossal, Wladár Antóniával együtt).

nünket. Szeptember 2-án költöztünk vissza. Nagyon sok látogatásban és személyes beszélgetésben állt az akkori szolgálat lényege, hiszen össze akarta gyűjteni a szétszéledt nyáját.

1993. szeptemberében férjem agyvérzést kapott, fél oldala megbénult, és ágynak esett, amelyből igazán már nem tudott többé felkelni. Állapota idővel egy kicsit javult, tolótkocsiban segítséggel eljutott az istentiszteletre, ahol értette az igét, röviden imádkozott is, és nagyon szoros korlátok között - többnyire szerettei tolmácsolásával - kommunikálni is tudott. Türelemmel viselte hat esztendőn át tartó nehéz betegségét, és ez a türelem

és az állapotának békés elhordozása nagy erőt jelentett környezeté számára.

Szeretett férjemet 1999. október 16-án hívta haza az Úr, mint hűséges szolgáját.

FELESÉGE, ÖZV. SZABÓ ANDORNÉ

Szüleink 1923-ban kötöttek házasságot, első gyermeküket szomorúságukra elveszítették. Orvosi vélemény szerint egyhamar másokra nem is lehetett kilátás édesanyám leromlott egészségi állapota miatt. Az Úr azonban másként gondolta, és pár hónap múlva újra gyermeket várt édesanyánk. Ekkor édesapánk nagy örömeiben azt a kijelentést tette, hogy: „Ez a gyermek az Úré lesz!”...

Édesapánk súlyos beteg volt már, amikor bátyám bejelentette, hogy lelkész akar lenni. Apánknak eszébe jutott korábbi ígérete, hogy fiát az Úrnak adta... Ez idő alatt kellett édesapánknak újra a hit útjára lépnie. Háború utáni bizonytalan idők jártak. Apánk is megharcolta, amíg meghajtotta a fejét, és ki tudta mondani: „Uram, neked adtam születésekor is, most is ezt teszem. Te teljesítsd be a többit, legyen meg a Te akaratom.” És a bátyám metodista prédikátor lett. Édesapám még egy ideig figyelemmel kísérte életútját.

Házasságot kötött Csókási Irénnel, és házasságukban az Úr nyolc gyermekkel ajándékozta meg őket. A lelkeszi szolgálat nagyon sok távollétet igényelt, s még fizikai munkát is vállalt a megélhetéshez.

Minden nehézség ellenére áldott idők voltak ezek, mert az Úr gondviselő kegyelmét tapasztalhattuk meg napról napra.

TESTVÉRE, SZABÓ VILMA KATALIN
MINDKÉT MEGEMLÉKEZÉS A „METHODISTA” ÚJSÁG
2000 MÁRCIUSI SZÁMÁBAN JELENT MEG.

Egy hang bensőnkbe

Gyógyítani, vezetni, vigasztalni (Ézsaiás 57,18) – ezek Isten cselekedetei pünkösdkor. Isten figyelemmel kíséri útjainkat; kegyelem, ha ezt megteszi, mert engedhetné, hogy a saját utunkat járjuk, anélkül, hogy ránk tekintene. Ő azonban látta útjainkat – látott bennünket megsebzetten, tévelyegve, megfélemlítve. Most eljött, hogy meggyógyítson bennünket...

Nem kínoznak többé már emlékek, minden fájdalom a semmibe, a feledés homályába süllyed, mint egy szeretett ember jelenlétében. Isten közelebb van hozzánk, mint ami elmúlt.

Isten vezetni akar minket. Az embert nem minden útján vezeti Isten, gyakran hosszasan haladhatunk saját útjainkon; ezeken a véletlen játékszerei vagyunk, s nem tudhatjuk, vajon szerencsét vagy szerencsétlenséget hoznak-e nekünk. A saját utak körei mindig önmagunkhoz vezetnek vissza. Isten útjai Istenhez vezetnek. Isten a szerencsén és a szerencsétlenségen keresztül is mindig magához vezet. Erről ismerjük fel Isten útjait.

Isten vigasztalni akar minket. Isten csak akkor vigasztal, ha elegendő ok van rá – ha az ember nem lát már kiutat, ha félelemmel tölti el az élet értelmetlensége. A világ a maga valóságában mindig szorongással tölt el bennünket. De az, aki megvigasztaltatik, többet lát és többet kap, mint a világ, övé lesz az élet Istennel. Semmi nincs szétrombolva, elveszve, ha Isten nyújt vigaszt. ...

Hogyan gyógyít, vezet és vigasztal Isten? Kizárólag azáltal, hogy egy hangot ad bensőnkbe, mely szól, imádkozik, hív, kiált: „szeretett Atyánk” (Galatákhöz írt levél 4,6). Ez a Szentlélek, ez pünkösöd.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM!

Jézus vállára veszi a keresztet

Én már egy kicsi fejfájásra beveszem a csillapítót,
nem vagyok én hérosz, hogy tűrjem.
Te viszont nyershúsig ostorozott válladat
odatartottad a keresztnek,
nem kértél testdublőrt, se sminkmestert,
a saját vérző sebeid voltak a sminked,
így csináltad végig a jelenetet,
péppé vert, feldagadt képű bokszolónál
durvábban néztél ki.
Sebtapaszáért kötszerért fertőtlenítőszerért
szaladnék gyorsan legszívesebben láttodon,
generációk nevelték belém a sebápolási
pánikot, de te tántorogva, vértől elvakítva
indulsz az utcakoszben, lökdösődésben felfelé.
Miért nem vagyok elég bátor,
hogy közletről kövesslek,
mikor ciki lettél,
mikor napnál világosabb lett bukásod?
Miért bújok el a tömegben?

LACKFI JÁNOS

VISSZAKAPOTT EMBERARCOK KERESZTÚTJA

Lazarina, a gazdag, meg a kutyák

Ez a gazdag már nem az a gazdag. Időközben ugyanis megnyílt a szíve, majd a szeme. Mert Isten előtt nem az a lényeges, hogy ki gazdag és ki szegény. Hanem, hogy kinek nyílt meg a szeme - sőt a pénztárcája is...

- Nem tudnál segíteni abban, hogy megoldjam a barátnőm életét? Neked mindig épkezláb ötleteid szoktak lenni. Kérlek segíts!

- Hogy mit kell megoldani a barátnőm életében? Mindent! no, azért elmondom, mert ő nem úgy a barátnőm, ahogyan gondolod. Furcsa kis barátság a mienk, és való igaz, hogy korábban el sem tudtam volna gondolni, hogy így kössek barátságot, és ilyen emberrel.

A barátnőm: az én Lázárom. Mivel nő, és harmincnyolc éves, én csak Lazarinának hívom magamban. A becsületes nevét nem is tudom még. Hogy miként ismerkedtem meg vele?

Tudod, a kutyáimmal reggel és este mindig sétálok. Reggel összekötöm a vásárlással. Este meg, tíz után, a csendes utcákon és a közeli téren járok velük egyet. Kell nekik a mozgás, nem kétfillért érő jószágok. Szakszerűen gondoznom kell őket. Már jó tíz éve minden este ugyanabban a körzetben sétálok velük. Általában az esti vendégeskedéseket is kiszellőztetem ilyenkor a fejemből. Végig gondolom, hogy kik miket mondtak, melyik vendég milyen viccet, vagy pletykát mesélt. Ilyenkor találok ki, mit főzök másnap, kit hívjak fel, hová menjünk nyári szabadságra, milyen ruhát varrassak, stb. Jók ezek a séták, mert egy teremtet lélekkel sem találkoztam soha. Legalább akkor magam vagyok. Meg aludni sem tudok korán, tudod, napközben nem fáradok el olyan nagyon. A férjem mindig agyonkímélt, hetente kétszer van segítségem is.

Három hónapja azon az evangelizáción, amiről meséltem is neked, Isten megnyitotta a szívemet, és azóta az Ő megváltott gyermeke vagyok. Nagyon örülök ennek, mert fölfedeztem: milyen szép és más az élet, ha napról napra az Igével indulok, és napközben is abból táplálkozom. Én, aki korábban olyan „savanyú Jutka” voltam, egészen vidám lettem, és nagyon derűsnek látom az életet azóta, hogy Isten megnyitotta a szívemet.

Aztán elmentünk egy hosszabb szabadságra. Külföldön is sok hívó emberrel találkoztam, illetve ismerkedtem meg, és sok Igét megértettem.

Majd hazajöttünk. Az első esti séta során irtó furcsa dolgot vettem észre. A parkbeli padok mindegyikén gubbasztott valaki. Gondoltam: pihennek. De láttam, hogy mindnél volt egy-egy motyó is, és a külsejük nem éppen esti sétálókéhoz hasonlított. Nem értettem: mit keresnek emberek a padokon este 10 óra után? Én eddig soha nem vettem észre senkit!

Vissza-visszafordultam, aztán egy gubbasztó hang megszólított. Ő volt az, az én Lazarinám. Kért, hogyha másnap is jövök, legyen szíves, és hozzak neki valamit enni. Csodálkoztam: honnan tudja, hogy másnap is jövök. Mire elmondta, hogy már tavasz óta minden este ugyanezen a padon lakik és alszik, és ő minden este lát engem tíz óra után. A kutyáimat is messziről ismeri, és mindig megcsodálta a kalapjaimat, meg a kosztümjeimet, később a nyári ruháimat.

Nem értettem. Mert én soha senkit nem láttam. Őt pláne nem! De csak erősítgette, hogy pedig ő minden este pont ezen a helyen a padon ül, és láthatom, hogy nem hazudik, mert még részleteket is tud rólam. De

ha úgy gondolom, a többi törzslakótól érdeklődhetem...

Igaz, még csak rá sem néztem a padokra, az útvonalra sem. Mindig a saját gondjaimon járt az eszem. Lazarina közölte velem, akkor úgy látszik, én vak voltam, ha őt nem vettem észre. Zsebem kellett vágnom, mert tényleg az voltam.

Másnap megkért, hogy harmadnap is vigyek valamit, biztosan marad a konyhán! harmadnap is, negyednap is.

Aztán közben mesélt, ugyanannál a padnál, egy lámpa félhomályában. Két éve az utcán lakik, itt-ott. Most örül, mert rátalált erre a csendes padra, ami nagy kincs. Máshol ugyanis még verekednek is a padokért! Csak már fázik, mondta, mert volt ugyan egy pokróca, de ellopták.

Másnap vittem neki egy kimustrált paplant, amit a kutyáknak tettem el. De aztán puhább párnát varrattam a kosarukba, így nem kellett a paplan. A következő nap kért, hogy vigyek neki valami levetett ruhát, mert az az egy van, ami rajta van.

Vittem. Evangéliumi olvasnivalókkal együtt. Miért? Azt hiszem azért, hogy könnyítsek a lelkemen.

Valahányszor eljövök mellőle, utána szól a kutyáimnak is: „Hello, aludjatok jól!” - Én mindig is jó alvó voltam, de egy hónapja, hogy Lazarinát megismertem, már egyre nehezebben alszom el. Már azon veszem magam észre, hogy szégyellem a saját ágyamba feküdni. Kutyáimat ösztönösen küldöm a helyükre, oda se merek nézni, hogy milyen puha, meleg kosaruk van, és külön tányérból esznek, a másiktól isznak. Röstellek tükörbe nézni, és újabba már csak tréningben megyek sétálni. Úgy izgulok előre, mintha randevúra mennék. Tudom, hogy Lazarina vár, minden este vár, és érzem, hogy az egész napja attól lesz értelmes, hogy engem vár. Ugyanakkor azt is érzem, hogy mélységesen megvet, amiért tavasz óta nem vettem észre őt. Ő persze mit sem tud az evangelizációról, meg arról, hogy megnyílt a szíve... ő elintézett azzal, hogy „maga eddig vak volt?”

Mit magyarázkodjak? Hogy nem voltam vak? Vagy, hogy már nem vagyok vak? Most segítenem kell, nem okoskodni!

Ha hiszed, ha nem, alig várom, hogy a férjem egy pár napra elutazzon. Mert akkor föl tudom vinni Lazarinát a lakásba, és meg tudom fürdetni. De utána?

A gyülekezetbe, ahová az evangelizáció óta járok, elmondtam Lazarina történetét, és a segítségüket is kértem. És tudod, mit mondtak azok, akikkel beszéltem? Ezt: „Csak nem gondolod komolyan, hogy csövesek és padon alvók gondját fogom a nyakamba venni?”

Én erre azt válaszoltam: „Én tudom, hogy Lazerina Istennek épp oly megváltott gyermeke, mint én, vagy ti!” Mire ők: „No, azért van fajsúlykülönbség a kettő között!”

Hát ne álljon meg az eszem? Ezt mondani! Hát van különbség, tényleg? Szerintem csak annyi a különbség kettőnk között, hogy miért jövök én ahhoz, hogy selyempaplan alatt aludjam, amikor ő a padon vacog?

Nagyon fáj nekem, hogy mit tehetnék Lazerináért? De még jobban fáj, amit ez a gyülekezetben kiváltott. Ha láttad volna azokat az értetlen arcokat! Hogy miért fáj nekem emiatt a fejem! Meg, hogy csak nem akarom megoldani a világ gondjait?! Én csak azt kérdeztem tőlük:

- „Tudjátok-e már, hogy ki a ti Lázárotok? Mert én tudom!” - Erre hallgattak.

Te, mondd, lehet, hogy ők még tényleg vakok?

„Jézus megállt, és amikor közel jött, megkérdezte tőle: Mit kívánsz, hogy tegyek veled? Az így szólt: Uram, hogy lássak!” (Lukács 18:40-41)

Úr Jézus, köszönöm, hogy te meg tudtad nyitni a vakok szemét arra, hogy meglássák ezt a világot... Nyisd meg az én szememet is, hogy ne csak nézzek: lássak is!

Köszönöm, hogy engem is észrevettél, és áldó szemeddel figyelsz rám. Őrizz meg attól, hogy vakként éljek ebben a világban! Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA
TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNÉRŐL SZÍNRE

Ó, adj olyan hitet nekem

Ó, adj olyan hitet nekem,
mely megmozdíthat hegyeket!
Könyörgő vággyal töltsd szívem,
hogy házadat építse meg,
És teljes lényem lelkemet,
hadd hassa át szereteted.

A nékem adott jó időt
hadd szánjam erre egyedül:
míg a Téged nem ismerők
szíve Tebenned felderül!
Ezt szólja minden lehelet,
betöltve küldetésemet.

Vedd hát áldott kezedbe mind
tőled nyert képességeim,
és jó igéd szolgáljaként
csak Rólad szólnak tettem,
s minden megszentelt pillanat
a Megtartóra felmutat.

Ó, bűnösök barátja Te,
gyűjtsd lángra s töltsd meg szívemet,
hogy szereteted ereje
vezesse minden léptemet,
s tévelygők lássák az utat
a Pásztorhoz, ki értünk halt.

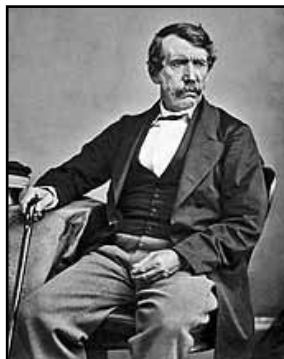

CHARLES WESLEY

Ne hagyjátok magatokat félrevezetni!

David Livingstone (1813-1873), a nagy Afrika kutató és misszionárius, másodszer szelte át Afrikát a hozzá hű makalolo törzsbeli teherhordóival. Mielőtt elérte volna a fekete földrész keleti partját, elfogyott a pénze. A magával vitt maradék cseretárgyakkal sikerült egy Zambézi melléki törzsfőnököt rávennie, hogy gondoskodjon a 300 férfi ellátásáról, amíg vissza nem jön Angliából, ahol pénzt akart gyűjteni. A makalolo férfiakkal megígérte, hogy amilyen gyorsan csak tud, visszajön, és egy nagy hajóval visszaviszi őket hazájukba.

Livingstone elutazott. A Zambézi környékiek nemsokára gúnyolódni kezdtek: – Azt hi-

szítek, hogy a fehér ember visszajön? Hol van olyan fehér ember, aki a feketékre időt és pénzt áldoz?

A makalolók így feleltek: – Ti nem ismeritek a mi apánkat. Biztos, hogy visszajön és hazavisz minket.

Eltelt egy év. A makalolók közül többen megbetegedtek és meghaltak. Elmúlt a második év. A Zambézi környékiek egyre hangosabban gúnyolódtak. A makaloló férfiak annál szilárdabban hitték: – Vissza fog jönni!

És tényleg! Egy nap a távolból hullámtörést, zúgást és ismeretlen zajt lehetett hallani. Mindenki lefutott a folyóhoz. Köpködve és prüszkölve közeledett a gőzhajó, az első, amely feljött a Zambézin. A makalolók örömben „apánk, apánk” kiáltással vetették magukat a vízbe, felmáztak a fedélzetre és a hűséges Livingstone nyakába borultak.

Az Úr Jézus nem érdemel annyi bizalmat, mint David Livingstone? Nem fogja beváltani a szavát? – „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. Meglátjátok az Emberfiát visszajönni az ég felhőiben.” Akik hisznek benne, gondoljanak arra, amit mondott: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak!” Péter szava is útmutatás lehet: „Nem késelekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elpusztuljanak, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak...” (II. Péter 3:9-10). Isten ígéje azzal bíztat, hogy az Úr Jézus visszajön!

EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK

Az egyház egysége

Nem a szervezetekben,
nem a dogmákban,
nem a liturgiában,
nem a jámbor szívekben
jön létre az egyház egysége,
hanem Isten szavában,
Jézus Krisztus hangjában.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM!

Két elgondolkoztató döntés az Ószövetségben

Az Úr a teremtett élőlények közül egyedül az embert ruházta fel a tudatos választás és döntés lehetőségével. Ez a lehetőség viszont felelősséggel is jár, melynek következménye (pozitív és negatív egyaránt) akár ezer íziglen is hatással van utódainkra. (II. Mózes 20:5-6) Erre vonatkozóan két példát szeretnénk közelebről megnézni az Ószövetségből **Lót és Rúth** történetének rövid felidézésével (I. Mózes 11-19. rész, és Rúth könyve).

Az érthetőség kedvéért nézzük meg dióhéjban a két bibliai alak útját.

Lót életútja nagyon szorosan kapcsolódik Ábrahám vándorlásához, és ezen keresztül a választott nép, Izrael elhívásának leírásához. A családnév szerint említett ösatyja, Táré, akit Úr-Kaszdimból, az akkori kor minden kényelmi berendezésével ellátott nagy városából hívott ki Isten. A város létét 19-20. századi ásátások is igazolják. A város maga a mai Irak területén a Perzsa öböltől kb. 250 km-re nyugatra helyezkedett el. A család kihívásának története hozzávetőleg Krisztus születése előtt 2000-1900 körülre tehető. Az Úr által kihívott család tagja volt Ábrahám és Lót is, aki Ábrahám testvérének, Háránnak volt a fia. Amikor a család útra kelt, a megszokott kényelmes városi életforma alapvetően megváltozott. A biztonságos városi létet egy kb. 1000 km-es út követte, nomád pásztorkodással és a vele járó sátorban lakással, annak minden kényelmetlenségével és veszélyeivel együtt. Az első nagyobb állomás Hárán volt, ahol meghalt Táré, a családfő. Itt kapja meg Ábrahám az elhívását a további vándorlásra, melyre magával viszi unokaöccsét, Lótot is. Ez a szakasz Kánaánon át vezetett Egyiptomig, kb. 1100 km-en keresztül. Egyiptomból a visszaút újabb 500 km-t jelentett, ami után megérkeztek Bételbe. Ez az a hely, ahol Ábrahám és Lót elváltak, mert a legelő már nem bírta el kettejük megszorodott jószágát. Ábrahám a további élettér megválasztásánál Lótnak engedte át az elsőbbséget, aki a termékeny Jordán völgyet választotta, és egészen a Holt tenger közelében lévő Sodomáig sátorozott.

Ábrahámnak a terméketlenebb Hebron környékén jutott hely. A Mamré tölgyesében vert sátrakat, és épített oltárt az Úrnak. Itt kapott ígéretet az Úrtól, hogy utódaié lesz ez a föld. Lót közben beköltözött Sodomába. Ez időben fogságba esik, melyből Ábrahám szabadítja ki az Úr segítségével. Sodoma városát, annak istentelensége miatt, az Úr elpusztítja, de előtte Lót és családja Ábrahám közbenjárása következtében megmenekül.

Rúth történetét is az Ószövetségből ismerhetjük meg. Lótéhoz hasonlóan, Rúth története is egy család történetébe ágyazódik. A két eseménysor között kb. 800 év az időbeli távolság, de sok hasonlóságot vehetünk észre, ha összehasonlítjuk azokat. E leírásban egy betlehemi család helyzetéről kapunk információkat. A család a bírák korában élt (Kr.e. 1200-1050). A családfő neve Elimelek, felesége Naomi, ők két fiú szülei voltak. A kialakult éhínség elől a kb. 150 km-re lévő Moáb mezejére költöztek. Itt a fiúk helybeli moábita lányokat vettek feleségül. A lányok egyike volt Rúth. A család mindhárom férfi tagja meghalt, Naomi özvegyként maradt ott özvegygé vált menyeeivel együtt, egy számára idegen nép között. Júda földjén közben megszűnt az éhínség. Ismét elérhetővé vált az élelem, ezért Naomi elhatározta, hogy visszatér népe földjére. A két menyét felmentette vele szembeni kötelezettségeik alól, és ottmaradásra bízta őket, mert mint özvegyasszony maga is kiszolgáltatót személyllyé vált. Nem akarta ebbe a bizonytalan helyzetbe vinni menyeeit is. Rúth azonban ezeket az érveket nem fogadta el, és Naomival maradt. Úgy látszik, olyan szeretetteljes kötelék alakult ki köztük (anyós és menny között!), amely erősebb volt a várható létbizonytalanság okozta fenyegetettségénél. Visszatérve Naomi népe közé, Rúth hűségesen gondoskodott anyósáról. Majd feleségül vette őt Boáz, aki közeli rokona volt. Ennek a házasságnak leszármazottja lett Dávid király. Ebből a családból származott aztán több mint 1000 év múlva az Úr Jézus is.

Hasonlítsuk össze Lót és Rúth fontos döntéseit, az indítékokat és a következményeket!

Lót életének további folyására vonatkozóan fontos **döntés** volt, amikor Ábrahám-tól való elválásakor a termékeny Jordán völgyet választotta. Tette ezt úgy, hogy Ábrahám „elől elhalászta” a könnyebb és gazdagabb jövőt ígérő dús legelőjú vidéket, míg nagybátyjának, eddigi jótevőjének a terméketlen hegyvidék „maradt”. Nem követett el jogtalanságot, de a választásakor Ábrahám iránt sem szerénységet, sem előzékenységet nem mutatott. Döntését valószínűleg az anyagi jólét ígéletén túl a város (Sodoma) adta emberi biztonság reménye motiválhatta. Hogy mennyire ismerte a város erkölcsi züllöttségét, arról nem tudunk. Valószínűleg sok mindent elfogadott az ott uralkodó életvitelből, még ha maga nem is osztotta életmódjukat. Idegenként félhetett is a kiközösítéstől, mert az Úr küldöttei védelmében még leányait is kiszolgáltatta volna, hogy a vendégjogot meg ne sértse. Ettől az Úr megmentette, mivel a város elpusztítása

előtt őt, feleségét és lányait is biztos helyre menekítette, bár felesége engedetlensége miatt sóbálvánnyá változott. Mindene odaveszett: felesége, vagyona, biztosnak hitt lakása, és az az emberi közösség is, amelyet választott. Lót leányai két fiút szültek neki, (ennek körülményeit most nem minősíteném) e fiúk utódai lesznek Moáb és Ammon népei, akik majd sok bosszúságot okoznak Izrael népének. Viszont e történetből is kiderül, hogy az Úr még a vétkes cselekményekből is áldást tud kihozni. Ugyanis Moáb népe fog túlélési lehetőséget biztosítani Naominak és családjának, és maga Rúth is e nép gyermeke.

Rúth döntését elemezve nagyon pozitív motivációt láthatunk: szeretetet, önfeláldozást, alázatot és szolgálatkészséget.

Amint korábban már írtuk, az akkori társadalom legkiszolgáltatottabb tagjai az egyedül, védelem nélkül maradt özvegyek voltak. Róluk, védelmükről és a kiszolgáltatott helyzetükkel való visszaélés tiltásáról több helyen is beszél az Ószövetség. Úgy tűnik, hogy e történetben egy olyan anyós-meny szeretetkapcsolat állt a háttérben, amely Rúth döntésekor minden „józan, racionális” megfontolást felülírt. Úgy látom, hogy ez az Isten szerinti lelkület tette alkalmassá Rúthot arra, hogy Boázzal kötött házassága révén királyoknak és az Úr Jézusnak is földi ősanyjává váljon.

A két történetből azt látom tehát, hogy döntéseinknek következményei vannak. Ezek lehetnek áldások, ha megértjük és tesszük az Úr akaratát. Lehetnek azonban nagyon súlyosak is, ha önzés, vagy más negatív motiváció áll döntéseink hátterében. Az örömhír viszont az, hogy ez nem végzettszerű, mert az Úr kegyelme fölülírhatja ezt az ok-okozati kapcsolatot, és hibáinkból-bűneinkből még áldást is tud kihozni.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Átragyog-e?

Követted Őt valamikor...
Követed-e ma is, dicsérve?
Szürke, üres napjaidon
átragyog-e a kereszt fénye?

FÜLE LAJOS

Orando et laborando *Az élet, mint lelkigyakorlat*

*„Létezik-e valahol az én kis világom
ingadozó igen-jei és nem-jei mélyén
valamilyen békés áramlat? Van-e valahol
egy biztos nyugalmas pont, amelyben
leborgonyozzam az életemet, és ahonnan
reménykedve, bátran és bizakodva
indulhatok tovább?” (Nouwen: Idegen a paradicsomban)*

„Annyi munkát végezz kifelé, mint befelé!” (Dr. Gabor Maté)

A római városokban - Jézus idejében is - egy harangtornyot építettek, hogy a város lakói számára jelezzék az órák múlását. Az első harangszó reggel 6 és fél 7 között hangzott fel, jelezve, hogy itt az idő a munka elkezdésére (prima, az „első óra”). Volt egy jelzés 9 óra körül, jelezve a délelőtt fél idejét (tertia, a „harmadik óra”), volt egy harangszó délben, ami az ebédszünet kezdetét jelentette (sexta, a „hatodik óra”), délután három órakor a munka újbóli idejének felvételét (nona, a „kilencedik óra”), az esti 6-os harangszó pedig a munkaidő végét jelezte. A zsidók, és később a keresztények is használták a római harangok időjelzését, nem csak a munka, hanem az imádság idejét is ehhez igazították. A Szentírásban is találkozunk a római időmérésnek az utalásaival, és pár helyen az imádság idejének ehhez igazításával. Például, amikor Péter és János meggyógyítják a bénát az Ékes kapunál, éppen a templomba tartottak imádkozni a „kilencedik órában” (Ap.csel. 3:1), vagy Péter éppen délben imádkozott, a „hatodik órában”, amikor látomást kapott az Úrtól, hogy a pogányoknak is hirdesse az evangéliumot (Ap.csel. 10:9-49).

A római egyházban mind a mai napig megvan az órák liturgiáinak rendje. A középkorban a keresztény monostorok is használták a harangtornyokat az idő és az imádság idejének jelzésére; ennek tudható be, hogy az angol clock szó a latin gyökerű *cloc* ('harang') szóra vezethető vissza.

Az óra szavunk, pedig a görög *hóra* szóból ered, amely kifejezés a középkori monostori élet időbeosztási rendszerére utal (*horae canonicae*). Az első mechanikus órákat a szerzetesek fejlesztették ki a 14. században azért, hogy ne kelljen emberi felügyelet az idő mérésére, hanem automatikus módon jelezze az óra az imádság idejét a szerzetesek számára. Ahogy Judith Middleton-Stewart írja: „Az óraszámolás és a nyilvános óra első modern rendszere az itáliai városból, Milánóból származott, 1336-ból. (...) 1360 körül Yorkban, a székesegyház építésével már egy óra hívta imára az embereket, egy másik pedig a munkaidőt jelezte: (egy más mellett) az Isten ideje és a kereskedők ideje.

A mai szemmel talán különös, hogy ha az órára (mechanikus) nézünk, nem az jut eszünkbe, amire eredetileg kitalálták. Eredetileg az imádságra hívás eszköze (is) volt az óra, ma pedig a rohanó életnek, időhiánynak és a felgyorsult életritmusnak a jelképe.

Ebben a tanulmányban arra hívom az olvasót, hogy nézzük meg, hogy vajon milyen lehet az Isten szerinti egyensúly életünk aktív és passzív része, az alkotás és a befogadás között. Mi kell ahhoz, hogy napi szinten olyan ritmusra álljon a szívünk és az életünk, amelyben hely jut a fel szabadultságnak, az elengedésnek és az aktív életnek egyaránt? Hogyan lépünk be az imádság világába, és hogyan lépünk abból tovább a hétköznapi világába? Miképpen lehet valósággá az „orando et laborando” (imádkozva és dolgozva) jelmondat életünkben.

SIBA BALÁZS: „HÉTFŐTŐL SZOMBATIG”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Áldott pünködsi ünnepeket Kívánunk!

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek... egészen a föld végső határáig.”

Apostolok cselekedetei 1:8

